

Nieuwsbrief - STAB OGR Updates

Nummer 17, 2022

Redactie: mr. G.A. Keus, mr. J.K. van de Poel, mr. ir. O.W.J.M. Scholte, mr. R. Veenhof en bc. K-RMT P.A.H.M. Willems.

INHOUDSOPGAVE

Rechtbank

[Rechtbank Overijssel, ECLI:NL:RBOVE:2022:2301](#) 08-08-2022

Strafrecht/Emmen

[Rechtbank Gelderland, ECLI:NL:RBGEL:2022:3820](#) 22-07-2022

Handhaving/Gelderland

[Rechtbank Noord-Nederland, ECLI:NL:RBNNE:2022:2854](#) 20-07-2022

Maatwerkvoorschriften/Groningen

[Rechtbank Rotterdam, ECLI:NL:RBROT:2022:6402](#) 19-07-2022

Maatwerkvoorschriften/Molenlanden

Raad van State

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2022:2307](#) 10-08-2022

Omgevingsvergunning/Amsterdam

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2022:2229](#) 03-08-2022

Omgevingsvergunning/Amersfoort

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2022:2239](#) 03-08-2022

Bestemmingsplan/Weert

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2022:2233](#) 03-08-2022

Mijnbouwschade/IMG

RECHTSPRAAK

Handhaving/Gelderland

Het verrichten van zes geluidmetingen is in dit geval onvoldoende omdat sprake is van een sterk fluctuerende bedrijfsvoering.

Casus

Eisers ervaren overlast van een steen- en kalkgroeve, in de vorm van geluid, licht, trilling en de uitstoot van diverse schadelijke stoffen. Eisers ervaren dat de overlast is verergerd doordat tussen hun woning en de groeve bomen zijn gekapt en stukken bos en houtwallen zijn verwijderd. Hierdoor is tussen hun woning en de groeve een open vlakte ontstaan. Eisers hebben verweerder daarom om handhaving verzocht.

Het handhavingsverzoek ziet onder meer op overtredingen van de milieuvergunning. Verweerder heeft het handhavingsverzoek afgewezen, omdat geen sprake zou zijn van een overtreding.

Rechtsvraag

Zijn de verrichte geluidmetingen voldoende representatief?

Uitspraak

Uit het geluidsrapport volgt dat de geluidssituatie bij de woning van eisers in een periode tussen 6 mei 2020 en 14 mei 2020 op zes afzonderlijke momenten is gemeten, waarvan één keer drie uur in de dagperiode, één keer zeven minuten in de avondperiode, drie keer vijf uur in de nachtperiode en één keer drie uur in de nachtperiode.

Dit onderzoek is in dit geval niet voldoende, omdat vast is komen te staan dat de bedrijfssituatie van de derde-partij zo sterk wisselt dat die geen dagdeel, dag of week hetzelfde is. Zo hebben eisers ter zitting onweersproken gesteld dat de geluidsoverlast per dag(deel) verschilt en dat het geluid in ieder geval afkomstig is van de werkzaamheden, de beitel, het verkeer en de machines. Verder heeft de derde-partij verklaard dat weliswaar sprake is van een continu proces van afgraven, transport, vermaling en drogen, maar dat dit proces

inderdaad fluctueert. Daarbij gaat het niet alleen om de verwerking van grondstoffen afkomstig van het bedrijf zelf, maar ook om grondstoffen die van elders worden aangevoerd, vermaald en (met kalk) worden verwerkt tot een eindproduct. Het bedrijf draait in de periode van maart tot en met november in principe 24 uur per dag, waarbij op het ene moment één installatie in werking is en op het andere moment meer installaties tegelijk in werking zijn en waarbij de installaties de ene keer 5-6 uur aan staan en de andere keer 12-24 uur per dag. Daarbij is het bedrijf afhankelijk van de grillen van de klanten die hun orders binnen een tijdsbestek van 24 uur van tevoren nog kunnen plaatsen. Dit kan leiden tot rustige weken en dagen, maar ook drukke weken en dagen en tot pieken per dag.

De rechtbank is van oordeel dat het uitvoeren van zes metingen binnen één week van enkele minuten tot uren in het geval van eisers niet voldoende is.

Hierbij neemt de rechtbank, onder verwijzing naar het vorenstaande, in aanmerking dat de bedrijfsvoering van derde-partij frequent fluctueert.

Instantie: Rechtbank Gelderland

Datum uitspraak: 22-07-2022

ECLI: ECLI:NL:RBGEL:2022:3820

Zaaknummer: AWB - 21 _ 2612

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Maatwerkvoorschriften/Molenlanden

De toegangsweg maakt onderdeel uit van de inrichting en deze had daarom moeten worden betrokken bij het geluidonderzoek naar directe hinder.

Casus

Bij besluit van 20 november 2015 heeft verweerder maatwerkvoorschriften vastgesteld voor een veehouderij in Schelluinen. Dit is een inrichting type B als bedoeld in het Activiteitenbesluit milieubeheer.

Het perceel van eiser grenst aan het perceel van de veehouderij en de toegangsweg daar naartoe. Eiser vreest voor onder andere geluidoverlast en stelt dat er in het akoestisch onderzoek ten onrechte van is uitgegaan dat de toegangsweg geen onderdeel is van de inrichting. Volgens hem behoort de toegangsweg tot de inrichting. Eiser stelt in dit verband dat het grootste deel van het terrein van de inrichting alleen via de toegangsweg kan worden bereikt, dat vanaf de toegangsweg schapen worden geladen en gelost in het naastgelegen weiland en dat de toegangsweg geen openbare weg is, zoals blijkt uit het bord 'Verboden toegang voor onbevoegden'. Als de toegangsweg tot de inrichting behoort, moet het geluid van het verkeer op de toegangsweg worden aangemerkt als directe hinder en niet als indirecte hinder. Volgens eiser is niet onderzocht of dan aan de geluidgrenswaarden kan worden voldaan.

Verweerder stelt zich op het standpunt dat de toegangsweg geen deel uitmaakt van de inrichting, omdat daar geen werkzaamheden ten behoeve van de inrichting plaatsvinden. Behoudens enkele uitzonderingen vinden alle relevante werkzaamheden, waaronder laden en lossen, plaats op het erf. De toegangsweg is bovendien volgens verweerder een openbare weg, die ook door derden kan worden gebruikt. Verweerder stelt dat als de toegangsweg wel tot de inrichting wordt gerekend, het geluid van verkeer op die weg moet worden aangemerkt als directe hinder. Hij wijst er echter op dat op grond van het Activiteitenbesluit milieubeheer het verkeer op de toegangsweg in dat geval niet wordt betrokken in de berekening van het langtijdgemiddelde beoordelingsniveau en slechts zeer gedeeltelijk wordt betrokken in de

berekening van het maximale geluidniveau.

Rechtsvraag

Maakt de toegangsweg onderdeel uit van de inrichting en had deze daarom moeten worden betrokken bij het geluidonderzoek naar directe hinder?

Uitspraak

De toegangsweg is eigendom van de maatschap en leidt alleen naar haar perceel. De maatschap heeft ter zitting gesteld dat het voorste deel van de toegangsweg voor eiser ook een toegang tot zijn perceel is. Eiser heeft ter zitting aangegeven dat hij hiervan geen gebruik maakt. De rechtbank stelt vast dat eiser zijn perceel ook kan bereiken zonder de toegangsweg te gebruiken. Op ongeveer 17 m van het bedrijfsperceel staat op de toegangsweg een bord 'Verboden toegang voor onbevoegden'. Naar het oordeel van de rechtbank kan er daarom van worden uitgegaan dat in ieder geval het grootste deel van de toegangsweg geen openbare weg is. Al het verkeer naar de inrichting maakt gebruik van deze toegangsweg. Daarnaast vinden op de toegangsweg meer incidenteel laad- en losactiviteiten en bewegingen met heftrucks plaats, wanneer vrachtwagens te groot zijn om via de toegangsweg naar het erf te rijden. Onder deze omstandigheden is de rechtbank van oordeel dat de toegangsweg deel uitmaakt van de inrichting. Verweerder heeft naar het oordeel van de rechtbank bij de toepassing van het Activiteitenbesluit milieubeheer daarom een onjuiste begrenzing van de inrichting gehanteerd. Hij had zich bij de voorbereiding van het bestreden besluit niet mogen baseren op het geluidonderzoek, waarin uitgangspunt is dat de toegangsweg niet tot de inrichting behoort.

Nu in de geluidonderzoeken op dit punt niet van de juiste uitgangspunten is uitgegaan, kan uit die onderzoeken niet de conclusie worden getrokken dat aan de geluidgrenswaarden uit het Activiteitenbesluit milieubeheer kan worden voldaan. Verweerder moet daarom een nieuw, volledig geluidonderzoek laten doen, waarbij de toegangsweg als onderdeel van de inrichting wordt betrokken. In het bijzonder zal er een onderzoek moeten worden gedaan naar het maximale geluidniveau in de avond- en nachtperiode. Voor het langtijdgemiddelde beoordelingsniveau en het maximale geluidniveau in de dagperiode gelden op grond van artikel 2.17, vijfde lid, van het Activiteitenbesluit milieubeheer namelijk enkele uitzonderingen die relevant kunnen zijn voor de activiteiten op de toegangsweg.

Instantie: Rechtbank Rotterdam

Datum uitspraak: 19-07-2022

ECLI: ECLI:NL:RBROT:2022:6402

Zaaknummer: ROT 20/6871

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Mijnbouwschade/IMG

Afwijzing verzoek om vergoeding mijnbouwschade, trillingssnelheid, model van Bommer, geografische amplificatie.

Casus

Appellant heeft verzocht om vergoeding van schade aan zijn woning ten gevolge van mijnbouwactiviteiten. Het IMG heeft de vergoeding van een van de schades op basis van een deskundigenrapport afgewezen, omdat deze niet zijn veroorzaakt door mijnbouwactiviteiten.

Appellant betoogt dat er sprake is van zettingsschade, gerelateerd aan de mijnbouwactiviteiten. Op basis van de trillingssnelheden genoemd in het advies van Van Staalduin en Everts heeft het IMG geconcludeerd dat het niet aannemelijk is dat trillingen van invloed zijn geweest op de zettingsschade.

Volgens appellant is het model van Bommer ten onrechte toegepast voor het bepalen van de hoogte van trillingen ter plaatse van de woning, omdat daarin geen rekening wordt gehouden met locatiespecifieke amplificatiefactoren. Het Instituut mocht volgens hem daarom dit model niet gebruiken voor de beoordeling of de grenswaarden in het advies van Van Staalduin en Everts zijn overschreden.

Het IMG stelt dat bij het gebruik van het model Bommer 2019 een overschrijdingskans van 1% wordt gehanteerd. Door de spreiding die in het model aanwezig is, ligt de waarde met een overschrijdingskans van 1% een factor 3,8 boven het gemiddelde. Een geografische amplificatie van 1,4 voor de invloed van één of meerdere sloten is in de Groningse omstandigheden als redelijk ongunstige aanname te beschouwen.

Rechtsvraag

Heeft het IMG de bij zijn beoordeling gehanteerde trillingssnelheid mogen baseren op het model van Bommer?

Uitspraak

De Afdeling is van oordeel dat [appellant] niet aannemelijk heeft gemaakt dat het IMG ter ondersteuning van zijn motivering dat de gestelde schade uitsluitend een andere autonome oorzaak heeft dan bodembeweging door mijnbouwactiviteiten, als controle niet het empirische model van Bommer (2019) mag hanteren voor het bepalen van de maximale trillingsnelheid op de locatie van zijn woning. Daarbij is van belang dat het model is gebaseerd op jarenlange metingen uit het dichtste seismische netwerk ter wereld met metingen uit de hele provincie Groningen en daarbuiten. Het model is gevalideerd en uit de eerder genoemde review blijkt dat het model betrouwbaar is. Het model is in overeenstemming met de huidige wetenschappelijke inzichten. Het IMG heeft erop gewezen dat de metingen en spreiding in metingen overeenkomen met de resultaten van de metingen uit het sensornetwerk van TNO. Omdat het een empirisch model is dat gebruik maakt van sensorwaarnemingen op diverse locaties aan het maaiveld in de provincie Groningen, zijn ook de waargenomen spreiding in die sensorwaarnemingen en dus ook lokale amplificaties die samenhangen met ondergrondcondities en topografische factoren, een onderdeel van het model. Het IMG heeft er daarbij voor gekozen om te werken met een 1%-overschrijdingskans, waardoor een berekende trillingsnelheid ongeveer 3,8 keer zo hoog is als in werkelijkheid in de meeste gevallen is opgetreden. Hierdoor houdt het model rekening met een verschil tussen berekende maximale trillingsnelheden en hogere snelheden die op een locatie kunnen optreden. Ook als de situatie van de woning van [appellant] als een ongunstige situatie wordt aangemerkt – met een kans van voorkomen van 1 op 100 –, dan nog biedt het model van Bommer 2019 daarvoor een veel ruimere marge dan de waarnemingen uit de wetenschappelijke literatuur, waarop ook [appellant] heeft gewezen.

(...)

Met Van der Gaag veronderstellen Van Staalduinen en Slob dat mogelijke topografische effecten (aanwezigheid van sloten, kanalen, hellingen en taluds) niet expliciet onderdeel uitmaken van het model. De berekende en werkelijke grondversnelling kunnen daardoor sterker uiteenlopen dan gemiddeld. Het Instituut rekent daarom met de 1%-overschrijdingskans. De factor die verband houdt met topografische effecten is in het geval van appellant 1,4 vanwege de aanwezigheid van de sloten. Deze factor ligt ruimschoots onder de factor van 3,8 die het Instituut hanteert.

De slotsom is dat er in het betoog van [appellant] geen grond ligt voor het oordeel dat het Instituut de werkelijkheid onderschat door voor de berekening van de maximaal opgetreden trillingsnelheden ter plaatse van de woning van [appellant] het model van Bommer te hanteren.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 03-08-2022

ECLI: ECLI:NL:RVS:2022:2233

Zaaknummer: 202104546/1/A2

Wetsartikelen: 6:177a BW

RECHTSPRAAK

Omgevingsvergunning/Amsterdam

Een geldautomaat valt, gelet op het normale spraakgebruik, niet aan te merken als een vestiging van een bedrijf dat fysiek te betreden is, zodat in casu geen sprake is van toeristische dienstverlening als bedoeld in de planregels.

Casus

Eurocash heeft op 28 februari 2019 een aanvraag voor een omgevingsvergunning ingediend voor het veranderen van kozijnen en het plaatsen van een geldautomaat in de gevel van het gebouw aan de Spuistraat 25. Ter plaatse van het perceel Spuistraat 25 geldt het bestemmingsplan 'Postcodegebied 1012', zoals gewijzigd op 18 juli 2018 door het paraplubestemmingsplan 'Winkeldiversiteit Centrum'. In het bestemmingsplan 'Postcodegebied 1012' is aan het perceel Spuistraat 25 de bestemming 'Gemengd-2.5' toegekend. Het college heeft bij het besluit van 4 juni 2019 geweigerd een omgevingsvergunning te verlenen voor het bouwplan. De geldautomaat moet volgens het college worden aangemerkt als toeristische dienstverlening en is daarom in strijd met artikel 35.2.2 van de planregels. Daarnaast kan volgens het college ook niet met toepassing van de in artikel 37.11 van de planregels opgenomen binnenplanse afwijkingsbevoegdheid een omgevingsvergunning verleend worden. De rechtbank heeft bij uitspraak van 2 juli 2021 het beroep van Eurocash tegen het besluit op bezwaar ongegrond verklaard. Volgens de rechtbank is met de gewenste geldautomaat sprake van toeristische dienstverlening als bedoeld in artikel 1.66 van de planregels en is het bouwplan in strijd met de planregels. Voor dit oordeel acht de rechtbank de locatie van de beoogde geldautomaat, de bedrijfsvoering van Eurocash en de presentatie van de automaat van belang.

Rechtsvraag

Dient volgens de planregels een geldautomaat als een toeristische dienstverlening te worden aangemerkt?

Uitspraak

Volgens vaste rechtspraak van de Afdeling (vergelijk bijvoorbeeld de uitspraak van 27 februari 2019, ECLI:NL:RVS:2019:607) zijn de op de verbeelding aangegeven bestemmingen en de daarbij behorende regels bepalend voor het antwoord op de vraag of een bouwplan – of zoals hier het gebruik – in strijd is met het bestemmingsplan. De niet-bindende toelichting bij het bestemmingsplan heeft in zoverre betekenis dat deze over de bedoeling van de planwetgever meer inzicht kan geven indien de bestemming en de bijbehorende planregels waaraan moet worden getoetst, op zichzelf noch in samenhang duidelijk zijn. Omwille van de rechtszekerheid moet een planregel letterlijk worden uitgelegd.

Artikel 35.2.2 van de planregels bepaalt dat het verboden is gronden en bouwwerken te gebruiken voor onder andere toeristische dienstverlening. Op grond van artikel 1.66 van de planregels wordt onder toeristische dienstverlening verstaan: vestigingen voor consumentverzorgende dienstverlening die zich blijken hun reclame-uiting, presentatie, aanbod, assortiment en/of bedrijfsvoering richten op dagjesmensen en/of toeristen. Onder het begrip consumentverzorgende dienstverlening wordt op grond van artikel 1.23 van de planregels verstaan: een ambachtelijk of dienstverlenend bedrijf dat zijn goederen en diensten rechtstreeks levert aan de consument, zoals een goudsmid, schoenmaker, kapper, videotheek en dergelijke.

De Afdeling ziet zich allereerst voor de vraag gesteld of de geldautomaat kan worden aangemerkt als een vestiging als bedoeld in artikel 1.66 van de planregels. Het bestemmingsplan bevat geen definitie van het begrip vestiging. Voor de uitleg van dit begrip zal daarom aansluiting moeten worden gezocht bij de betekenis die daaraan in het normale spraakgebruik wordt gegeven. Volgens het 'Van Dale Groot woordenboek van de Nederlandse taal' wordt onder het begrip vestiging onder meer verstaan: een onderneming, kantoor of filiaal. Gelet hierop en nu in artikel 1.23 van de planregels staat dat het bij consumentverzorgende dienstverlening moet gaan om een ambachtelijk of dienstverlenend bedrijf, waarbij uitsluitend voorbeelden zijn gegeven van bedrijven die fysiek te betreden zijn, is de Afdeling van oordeel dat in dit geval onder een vestiging als bedoeld in artikel 1.66 van de planregels moet worden verstaan: een ruimte die fysiek te betreden is.

De aangevraagde geldautomaat wordt geplaatst in de gevel van het gebouw aan de Spuistraat 25. Van een ruimte die fysiek te betreden is, is dan ook geen sprake. Deze geldautomaat kan dus niet worden aangemerkt als een vestiging. Voor zover er op de zitting nog op is gewezen dat achter de geldautomaat een kleine serviceruimte aanwezig is die onder meer wordt gebruikt om de geldautomaat te vullen, overweegt de Afdeling dat – daargelaten of die ruimte daadwerkelijk fysiek te betreden is – de dienstverlening zelf slechts in de gevel plaatsvindt en niet in een ruimte die fysiek te betreden is. De Afdeling is dan ook van oordeel dat met deze geldautomaat geen sprake is van toeristische dienstverlening als bedoeld in

artikel 1.66 van de planregels en het bouwplan dus niet in strijd is met artikel 35.2.2 van de planregels. Het college heeft in zoverre ten onrechte geweigerd een omgevingsvergunning te verlenen wegens strijd met het bestemmingsplan. De rechtbank heeft dit niet onderkend.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 10-08-2022

ECLI: ECLI:NL:RVS:2022:2307

Zaaknummer: 201800414/1/A1

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Bestemmingsplan/Weert

Het minimale en maximale bouwpeil van de gronden van appellanten en de gronden in het plangebied zijn ten onrechte niet in het plan geregeld. Terreinafwatering en landschappelijke inpassing zijn onvoldoende gewaarborgd.

Casus

Bij besluit van 2 juni 2021 heeft de raad van de gemeente Weert het bestemmingsplan 'Lambroek - Stramproy' gewijzigd vastgesteld. Het bestemmingsplan voorziet in de herontwikkeling van de onbebouwde voormalige agrarische gronden die ten zuidwesten van de kern van Stramproy liggen. Het bestemmingsplan maakt onder andere de bouw van 35 woningen met bijbehorende groen- en waterbergende voorzieningen in het plangebied mogelijk. Ook is er een nieuwe ontsluitingsweg voorzien. Appellanten wonen rondom het plangebied. Zij vrezen dat het plan nadelige gevolgen heeft voor hun woon- en leefklimaat. Zij voeren onder andere aan dat het bestemmingsplan onvoldoende waarborgen biedt om wateroverlast tegen te gaan, aangezien het bouwpeil van de woningen niet planologische is gewaarborgd en er geen bepalingen over de aanleg, instandhouding en de minimale bergingscapaciteit van de waterhuishoudkundige voorzieningen in het plan zijn opgenomen. Daarnaast stellen zij dat het bestemmingsplan onvoldoende waarborgen biedt voor wat betreft een goede landschappelijke inpassing. Volgens appellanten had de raad daaromtrent een voorwaardelijke verplichting in de planregels moeten opnemen.

Rechtsvragen

1. Had de raad het minimale en maximale bouwpeil van de gronden in het plangebied in de planregels van het bestemmingsplan moeten verzekeren?
2. Is de aanleg, instandhouding en de minimale bergingscapaciteit van de waterhuishoudkundige voorzieningen voldoende gewaarborgd?
3. Is de landschappelijke inpassing voldoende gewaarborgd?

Uitspraak

1. Uit het infiltratieonderzoek blijkt dat het maaiveld binnen het plangebied in zuidelijke en zuidoostelijke richting (richting watergang aan de zuidzijde) afloopt van ongeveer 32,5 m naar 31,2 m +NAP. Van belang voor de verwerking van het hemelwater is de doorlatendheid van de bodem. Doordat die doorlatendheid in het plangebied matig tot slecht is, wordt, ook gelet op de hoogteligging van de omliggende bebouwing buiten het plangebied en de verwachte hoge grondwaterstand, door Aeres Milieu B.V. geadviseerd om de gronden ongeveer 20 tot 30 cm op te hogen. De raad heeft in het verweerschrift gesteld dat het advies van Aeres Milieu B.V. wordt opgevolgd en dat het gebied met ongeveer 20 cm wordt opgehoogd. Ook blijven volgens de raad de peilhoogten in het plangebied lager dan de hoogten van de omliggende erven.

Gelet op het voorgaande gaat de Afdeling ervan uit dat de raad een bepaald bouwpeil noodzakelijk acht in het belang van een goede ruimtelijke ordening. Naar het oordeel van de Afdeling had de raad daarom het minimale en maximale bouwpeil van de gronden in het plangebied in de planregels van het bestemmingsplan moeten verzekeren.

2. De Afdeling stelt ten aanzien van de terreinafwatering vast dat de Waterparagraaf en het infiltratieonderzoek vermelden dat de voorkeur bij de afvoer van hemelwater uitgaat naar wadi's, infiltratievelden, greppels met overstort of infiltratiebuizen, waarmee wordt aangesloten bij de uitgangspunten van het waterschap. De totale benodigde bergingscapaciteit van de openbare ruimte is daarbij berekend op 818 m³. Het bestemmingsplan voorziet in een bergingscapaciteit in de openbare ruimte van 857 m³.

De gronden met een verkeersbestemming zijn ingevolge artikel 3.1.1, aanhef en onder a, en artikel 3.2.1, aanhef en onder d, van de planregels onder meer bestemd voor waterbeheer en de natuurlijke afvloeiing van water en de bouw van waterlopen. Uit de toelichting van de raad in het verweerschrift en op de zitting blijkt dat het uitgangspunt bij de terreinafwatering is dat de zelfbouwkavels het water bergen en infiltreren op eigen terrein.

De Afdeling stelt vast dat het inrichtingsplan waarop de waterbergingsvoorzieningen in het plangebied zijn weergegeven, uitsluitend als bijlage bij de privaatrechtelijke overeenkomst tussen de gemeente en [partij] is gevoegd. In de planregels is geen verwijzing naar dit inrichtingsplan opgenomen. Op de zitting is naar het oordeel van de Afdeling komen vast te staan dat de raad de aanleg en instandhouding van de waterbergingsvoorzieningen met voldoende bergingscapaciteit vanuit een oogpunt van ruimtelijke aanvaardbaarheid noodzakelijk acht. De voor terreinafwatering noodzakelijke voorzieningen zijn binnen de bestemming 'Verkeer' weliswaar toegestaan, maar daarmee is naar het oordeel van de Afdeling

niet publiekrechtelijk verzekerd of, en op welke wijze, waterbergingsvoorzieningen in het plangebied worden aangelegd en in stand worden gehouden. Ook is niet publiekrechtelijk verzekerd welke bergingscapaciteit van de waterhuishoudkundige voorzieningen minimaal is vereist. Uit de 'Waterparagraaf project Lambroek te Stramproy' blijkt dat de raad met het plan beoogt te voorzien in de aanleg en instandhouding van een wadi en waterbuffer met een ledigingstijd van minder dan 24 uur, conform de eisen van het waterschap. Doordat in het bestemmingsplan geen bepalingen over de aanleg, instandhouding en de minimale bergingscapaciteit van de waterhuishoudkundige voorzieningen zijn opgenomen, kan naar het oordeel van de Afdeling echter niet worden beoordeeld of de voorzieningen voldoen aan de eisen van het waterschap.

De raad heeft zich op het standpunt gesteld dat de aanleg en instandhouding van de waterhuishoudkundige voorzieningen voldoende is geborgd. Volgens hem zal bij de omgevingsvergunningaanvraag worden getoetst of de te realiseren watervoorzieningen aan de in de Bouwverordening gestelde eisen voldoen. De Afdeling overweegt dat de raad op grond van artikel 8, eerste lid, van de Woningwet een bouwverordening kan vaststellen die voorschriften bevat over de onderwerpen die in artikel 8, tweede tot en met zesde lid, van de Woningwet zijn genoemd. Het gaat hierbij om voorschriften die betrekking hebben op het bouwen op verontreinigde bodem en de samenstelling, inrichting en werkwijze van de welstandscommissie. In artikel 8, zesde lid, van de Woningwet is weliswaar opgenomen dat bij algemene maatregel van bestuur kan worden bepaald dat in de bouwverordening voorschriften worden gegeven omtrent andere voorzieningen, maar ter uitvoering hiervan zijn uitsluitend het Aanpassingsbesluit Bouwbesluit 2012 en het Asbestverwijderingsbesluit 2005 vastgesteld. Deze besluiten bevatten geen bepalingen over de aanleg en instandhouding van waterhuishoudkundige voorzieningen. Anders dan de raad stelt, kan de bouwverordening naar het oordeel van de Afdeling dan ook geen toetsingskader voor de waterhuishoudkundige voorzieningen vormen.

Gelet op het voorgaande had de raad niet kunnen afzien van het opnemen van een voorwaardelijke verplichting in de planregels ten aanzien van de aanleg en instandhouding van voorzieningen voor de waterhuishouding en de minimaal benodigde bergingscapaciteit in openbaar gebied. Het plan is in zoverre vastgesteld in strijd met artikel 3.1 van de Wet ruimtelijke ordening.

3. De Afdeling stelt vast dat de gemeente Weert een privaatrechtelijke overeenkomst met [partij] heeft gesloten. Daarin is bepaald dat de inrichting van het plangebied moet plaatsvinden, zoals is vastgelegd in het inrichtings- en het beplantingsplan. Het beplantings- en het inrichtingsplan zijn als bijlagen bij deze overeenkomst gevoegd. Ze zijn niet als bijlagen

bij de plantoelichting opgenomen. De landschappelijke inpassing van het plangebied, zoals is voorzien in het beplantings- en het inrichtingsplan, is niet in de planregels of anderszins publiekrechtelijk verzekerd. De raad heeft op de zitting toegelicht de groenvoorzieningen, zoals in het beplantings- en het inrichtingsplan opgenomen, te willen realiseren om versterking van het plangebied te voorkomen. Voor zover de nieuwe groenvoorzieningen in openbaar gebied zijn gelegen, acht de raad de aanleg daarvan noodzakelijk vanuit het oogpunt van een goede ruimtelijke ordening. Uit de overeenkomst blijkt dat de gemeente na realisatie van het openbaar gebied eigenaar zal worden van die gronden in het plangebied.

Naar het oordeel van de Afdeling kon een voorwaardelijke verplichting in de planregels voor de aanleg van de landschappelijke inpassing niet achterwege blijven. De Afdeling heeft op de zitting vastgesteld dat de raad de aanleg en instandhouding van de groenvoorzieningen op grote delen van het plangebied noodzakelijk acht met het oog op de ruimtelijke aanvaardbaarheid van het plan. Door het geheel ontbreken van een voorwaardelijke verplichting voor de aanleg daarvan in de planregels is onvoldoende duidelijk of, wanneer en welke maatregelen zullen worden getroffen en of dat bijvoorbeeld voor de ingebruikname van de betreffende gronden het geval zal zijn. Artikel 4.3.1 van de planregels is naar het oordeel van de Afdeling te vrijblijvend om de landschappelijke inpassing publiekrechtelijk te verzekeren, omdat dit een nadere eisen-regeling betreft. In artikel 4.3.1 van de planregels staat bovendien niets over de aard en omvang van de landschappelijke inpassing.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 03-08-2022

ECLI: ECLI:NL:RVS:2022:2239

Zaaknummer: 202105028/1/R2

Wetsartikelen: 8 lid 1 en 6 Woningwet

RECHTSPRAAK

Omgevingsvergunning/Amersfoort

Bij een aanvraag om een omgevingsvergunning voor de activiteit gebruik in strijd met het bestemmingsplan hoeft niet tegelijkertijd een omgevingsvergunning aan te worden gevraagd vanwege de bepalingen van de Wnb.

Casus

De raad van de gemeente Amersfoort heeft het bestemmingsplan 'Westelijke ontsluiting' vastgesteld. Dit plan voorziet in een verbetering van de verkeerskundige ontsluiting en de doorstroming van het verkeer van de westkant van Amersfoort. De gronden waarop een nieuw tracé van een weg is voorzien, hebben op grond van het bestemmingsplan 'Westelijke ontsluiting' de bestemming 'Verkeer' toegewezen gekregen. De gemeente heeft vervolgens op 25 april 2019 een omgevingsvergunning aangevraagd voor het gebruik van stroken grond aan weerszijden van de verdiepte delen van de weg tot 3 m breed. De gemeente wil de stroken grond in strijd met de daarop geldende bestemmingen gebruiken voor de ondergrondse verankering van de hoofdkeerconstructie van de weg. De stroken hebben op grond van het bestemmingsplan 'Westelijke ontsluiting' de bestemming 'Maatschappelijk', 'Gemengd', 'Bedrijf' of 'Groen', met daarnaast onder meer de dubbelbestemming 'Waarde-Archeologie 3'. Een deel van de stroken heeft op grond van het bestemmingsplan 'Berg-Utrechtseweg' de bestemming 'Maatschappelijk-6'. Het college heeft op grond van artikel 2.1, eerste lid, aanhef en onder c, van de Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) en artikel 2.12, eerste lid, aanhef en onder a, onder 1°, van die wet de gevraagde omgevingsvergunning verleend. Appellante vreest dat door de aanleg van de weg de voorkomende landschaps-, natuur- en cultuurhistorische waarden in de omgeving worden aangetast en heeft bij de rechtbank beroep ingesteld. De rechtbank heeft het beroep gegrond verklaard. Het college heeft tegen de uitspraak hoger beroep ingesteld en betoogt onder andere dat de rechtbank ten onrechte, onder verwijzing naar de uitspraak van de Afdeling van 26 juni 2019, ECLI:NL:RVS:2019:1990, heeft overwogen dat bij de gefaseerde aanvraag van een project reeds bij de aanvraag fase 1 (strijdig gebruik), onderzocht moet worden of er aanleiding is een vergunning of ontheffing op grond van de Wet natuurbescherming (Wnb) aan te vragen. De uitspraak van 26 juni 2019

waar de rechtbank naar heeft verwezen, leidt volgens het college niet tot een ander oordeel, omdat die uitspraak ging over een omgevingsvergunning die gefaseerd was aangevraagd en niet om een aanvraag die los van andere activiteiten was ingediend voor met het bestemmingsplan strijdig gebruik.

Rechtsvraag

Dient bij de gefaseerde aanvraag van een project reeds bij de aanvraag fase 1 (strijdig gebruik), onderzocht te worden of er aanleiding is een vergunning of ontheffing op grond van de Wnb aan te vragen?

Uitspraak

Voor het realiseren van een project als bedoeld in artikel 2.7, tweede lid, van de Wnb of het verrichten van een handeling als bedoeld in de artikelen 3.1, 3.5 of 3.10, eerste lid, van de Wnb is onder omstandigheden op grond van artikel 2.2aa van het Besluit omgevingsrecht een omgevingsvergunning als bedoeld in artikel 2.1, eerste lid, aanhef en onder i, van de Wabo nodig voor 'het verrichten van een andere activiteit die behoort tot een bij algemene maatregel van bestuur aangewezen categorie activiteiten die van invloed kunnen zijn op de fysieke leefomgeving'. Als in dit geval een omgevingsvergunning vereist zou zijn voor die activiteit, is er sprake van een activiteit die onlosmakelijk samenhangt met het gebruik van de stroken grond in strijd met het bestemmingsplan. Op grond van artikel 2.7, eerste lid, van de Wabo moet dan in beginsel voor beide activiteiten tegelijkertijd een omgevingsvergunning worden aangevraagd. Maar dat artikellid biedt de mogelijkheid om voorafgaand aan en los van de overige onlosmakelijke activiteiten, een aanvraag om een omgevingsvergunning voor de activiteit gebruik in strijd met het bestemmingsplan als bedoeld in artikel 2.1, eerste lid, aanhef en onder c, van de Wabo in te dienen. De gemeente hoefde daarom niet tegelijkertijd een omgevingsvergunning aan te vragen vanwege de bepalingen van de Wnb, als die vergunning nodig zou zijn. Gelet hierop heeft de rechtbank ten onrechte geconcludeerd dat er in dit geval een zogenoemde aanhaakplicht geldt als een vergunning vereist is vanwege de verbodsbepalingen van de Wnb.

De verwijzing door de rechtbank naar de uitspraak van de Afdeling van 26 juni 2019 leidt niet tot een ander oordeel, alleen al omdat die uitspraak ging over een verzoek om verlening van een omgevingsvergunning in twee fasen als bedoeld in artikel 2.5 van de Wabo. Zo'n gefaseerde verlening van een omgevingsvergunning is in deze zaak niet aan de orde.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 03-08-2022

ECLI: ECLI:NL:RVS:2022:2229

Zaaknummer: 202102566/1/R4

Wetsartikelen: 2.1 lid 1 aanhef en onder c Wabo, 2.5 Wabo, 2.7 lid 1 Wabo, 2.12 lid 1 aanhef en onder a onder 1° Wabo, 3.1 Wnb, 3.5 Wnb en 3.10 lid 1 Wnb

RECHTSPRAAK

Strafrecht/Emmen

Levensgevaar of ernstige schade aan de gezondheid voor werknemers door het ontbreken van een risico-inventarisatie en -evaluatie en het ontbreken van maatregelen.

Casus

Bij een bedrijf dat handelt in zand en grind heeft een arbeidsongeval plaatsgevonden waardoor een werknemer is overleden. Bij het verpakken van zand en grind in bigbags is een operator met de hals bekneeld geraakt in een niet afgeschermd onderdeel van een automatische inpakmachine.

Rechtsvraag

Heeft de werkgever in strijd gehandeld met de Arbeidsomstandighedenwet, waardoor levensgevaar of ernstige schade aan de gezondheid van de werknemer ontstond of te verwachten was?

Uitspraak

De rechtbank acht op grond van de opgegeven bewijsmiddelen wettig en overtuigend bewezen dat verdachte:

– op 12 juli 2019 in Nederland, als werkgeefster in de zin van artikel 1 van de Arbeidsomstandighedenwet, opzettelijk, handelingen heeft nagelaten in strijd met voormelde wet en de daarop berustende bepalingen, immers heeft zij, verdachte, toen daar in een bedrijfspand aan [adres], zijnde een arbeidsplaats als bedoeld in artikel 1, derde lid onder g van voornoemde wet, door [slachtoffer], zijnde een werknemer van verdachte in de zin van voornoemde wet, arbeid laten verrichten als operator, bestaande uit – zakelijk weergegeven – het bedienen, gebruiken en onderhouden van de inpakmachine (fabrikant, bouwjaar 2008) en het (met die geautomatiseerde machine) verpakken van gevulde pallets met zakken zand en grind,

– terwijl niet was voldaan aan:

artikel 5, eerste lid van de Arbeidsomstandighedenwet, immers heeft zij, verdachte bij het voeren van het arbeidsomstandighedenbeleid niet voldaan aan de verplichting in een risico-inventarisatie en -evaluatie schriftelijk vast te leggen welke (specifieke) risico's het bedienen en het gebruik en onderhoud van de inpakmachine (fabrikant) met zich brengen en had zij, verdachte, bij het voeren van het arbeidsomstandighedenbeleid nagelaten in die risico-inventarisatie en -evaluatie schriftelijk een beschrijving van de gevaren en de risicobeperkende maatregelen van die inpakmachine vast te leggen, en artikel 7.7, eerste lid van het Arbeidsomstandighedenbesluit, immers heeft zij, verdachte, er niet voor gezorgd dat een bewegend deel van de inpakmachine (te weten een folieheffer), zijnde een arbeidsmiddel, welke gevaar opleverde, van zodanige schermen of beveiligingsinrichtingen was voorzien, dat het gevaar zoveel mogelijk werd voorkomen,

– terwijl daardoor, naar verdachte redelijkerwijs moest weten, levensgevaar of ernstige schade aan de gezondheid van [slachtoffer] ontstond of te verwachten was.

Instantie: Rechtbank Overijssel

Datum uitspraak: 08-08-2022

ECLI: ECLI:NL:RBOVE:2022:2301

Zaaknummer: 84/118307-20 (P)

Wetsartikelen: 5 lid 1 Arbeidsomstandighedenwet en 7.7 lid 1 Arbeidsomstandighedenbesluit

RECHTSPRAAK

Maatwerkvoorschriften/Groningen

Aangezien de emissie van SiC-stof valt onder de BREF LVIC-S, is verweerder niet bevoegd om hiervoor op grond van artikel 2.4, achtste lid, van het Activiteitenbesluit maatwerkvoorschriften te stellen.

Casus

In de inrichting van verzoekster wordt (granulair) siliciumcarbide (SiC) geproduceerd uit zuiver kwartszand en petroleumcokes, een koolstofhoudend restproduct van de olieraffinage. SiC is een product dat vanwege zijn zeer hoge hardheid wordt toegepast in onder meer dieselroetfilters, keramische waterfilters en hoogwaardige slijtvaste onderdelen, zoals lagers. Daarnaast wordt SiC toegepast in de slijpmiddelenindustrie en bij de productie van halfgeleiders voor zonnecellen.

Bij de productie van granulair SiC kunnen ook onbedoeld SiC-vezels ontstaan, dit zijn ZZS.

Verweerder heeft maatwerkvoorschriften gesteld met onder meer immissienormen voor SiC-vezels bij woningen.

Verzoekster betoogt dat het Activiteitenbesluit niet van toepassing is op de regulering van de (fijn)stofemissie, ook niet voor zover het stofvormige ZZS (SiC-stof/-vezels (voor zover al ZZS) en zware metalen) betreft. In dit verband wijst verzoekster erop dat het BREF LVIC-S uitgebreide conclusies betreft met betrekking tot emissies naar de lucht, die zowel zien op emissies vanuit puntbronnen als op diffuse emissies.

Meer specifiek is tussen partijen in geschil of de vorm van SiC-stof, die is aangemerkt als ZZS – de zogenoemde whiskers –, onder de categorie SiC-stof van tabel 7.59 van de BREF LVIC-S valt.

Rechtsvraag

Zijn in de BREF LVIC-S BBT-conclusies opgenomen die de emissie van SiC-stof reguleren?

Uitspraak

Naar het voorlopig oordeel van de voorzieningenrechter rechtvaardigt de enkele constatering dat deze vorm van SiC-stof (zogenoemde whiskers) een gevaar vormt voor de volksgezondheid niet de kwalificatie als een nieuwe stof anders dan de in voormelde tabel van BREF LVIC-S weergegeven SiC-stof, al was het maar dat ook fijnstof als zodanig een gevaar vormt voor de gezondheid van mensen. Gelet hierop volgt de voorzieningenrechter verweerder niet in zijn stelling dat uit het in de NvT gegeven voorbeeld zou volgen dat de BBT-conclusies in dit geval de individuele stof onvoldoende aanwijst. Hierbij neemt de voorzieningenrechter in aanmerking dat er in dit geval geen sprake is van een andere stof, maar een onderdeel van de reeds in voormelde tabel van de BREF LVIC-S genoemde soort. Voorgaande overwegingen leiden de voorzieningenrechter tot de voorlopige conclusie dat verweerder, gelet op het bepaalde in artikel 2.3a, tweede lid, van het Activiteitenbesluit, in dit geval niet bevoegd was om maatwerkvoorschriften te stellen ingevolge artikel 2.4, achtste lid, van het Activiteitenbesluit. In dit verband benadrukt de voorzieningenrechter overigens dat dit niet betekent dat er geen minimalisatieverplichting als bedoeld in artikel 2.4, tweede lid, van het Activiteitenbesluit geldt en dat verweerder wel bevoegd zou zijn om over die band (nadere) voorschriften te stellen. Deze grond van verzoekster slaagt.

Instantie: Rechtbank Noord-Nederland

Datum uitspraak: 20-07-2022

ECLI: ECLI:NL:RBNNE:2022:2854

Zaaknummer: LEE 22-1995

Wetsartikelen: 2.4 lid 8 Abm en 2.3a lid 2 Abm